

го утешава, как ще го забавлява, когато не с дни, а с мигове ставаше все по-нетърпелив и по-лош!

Отчаян, Мар кроеше разни планове, когато изведнъж владетелят трепна и мрачното му лице се оживи. Навъсеното чело се проясни и очите му светнаха с непознато и невиджано доволство. И двамата гледаха учудени, изненадани и поразени. Отнякъде долитаха сладки, мили, упоителни звуци.

Това бяха звуци от игрива, жизнерадостна песен, която разтваряше заключените сърца и разведряваше угнетените души, също както белият вятър разведряваше натежалото от облаци небе.

Владетелят се усмихна с цялото си лице.

— Какво е това? Къде съм аз?

Той още не можеше да се опомни, още не можеше да повярва, че в тези глухи пущинаци могат да се чуят такива неземни, нечувани благозвучия. Сънува ли? Измама ли е това, или е истинска песен? Владетелят се отпусна на лакътя си и се заслуша, успокоен и доволен. Той слушà дълго без да се помръдне, и това бяха най-спокойните минути през времето, откак верният прислужник беше при него на работа. Но и самият прислужник дотолкова се унесе в медните звуци, че забрави и за болния и сърдит владетел, и за дивия планински край с лековития извор, и за това че трябваше да търси майстори да го поправят...

И когато песента секна, въздухът като че ли още беше напоен със сладките звуци. Владетелят и прислужникът още стояха приведени, унесени, захласнати и забравени, запленени и омагьосани. Най-сетне владетелят дигна очи, потънали във влага и блясък и се усмихна кротко.

„Ах, какво чудо става с този човек!“ съвзе се и прислужникът. „За пръв път го виждам да се усмихва, и то тук, сред този пущинак!“